

BALSZERENCSES TÜNDERMESÉ 2. KÖNYV

Tükröm, tükröm...

CHANDA HAHN

Dream
válogatás

Mina Grime eddig sikeresen túl van már pár küldetésén, és úgy tűnik, egyre leleményesebben talál megoldást a mesékhez. De ahogy a lány egyre ügyesebb, a Történet is egyre nehezebb kihívások elé állítja. Mina érzi, hogy sokkal nehezebb és félelmetesebb dolgokkal kell megbirkóznia, mint korábban. Úgy tűnik, Jared mindent megtesz, hogy elnyerje Mina bizalmát, ennek ellenére az őt körüllegő titokzatosság éberségre kényszeríti a lányt. Legújabb küldetésében a barátai játsszák a főszerepet, de korántsem olyan leosztásban, ahogy azt Mina először gondolta. Közben emberek tűnnek el titokzatos módon, köztük Jared is. És míg Mina próbál szembeszállni a Történettel, elveszíti legerősebb fegyverét, a Gimoire-t. A lány kénytelen teljesen egyedül szembenézni a fenyegetéssel, és úgy tűnik, a mese megoldása csak olyan áron valósulhat meg, ha Mina megbirkózik vele, hogy szerelme, Brody a legjobb barátnője karjaiba fut. Amikor már minden veszni látszik, Mina szerettei veszélybe kerülnek, és a lány már abban is kételkedik, hogy ő túléli-e a próbát. Végso elkeseredésében felteszi a jól ismert kérdést: „Tükröm, tükröm, mondd meg nekem, ki a legszebb a vidéken?”

Chanda Hahn egy nebraskai kisvárosban nőtt fel, és így mesél erről az időszakról: „Egy ötszáz lakosú kisvárosban nem túl sok mindent lehet csinálni, így hát a nyarakat olvasással töltöttem. Az egyik családi nyaraláson a nagybátyám meg is jegyezte rólam, hogy: „mást se csinál, csak olvas.” Nos, az olvasás szeretete annyira fontos lett, hogy a középiskola után a Barnes and Noble könyvesboltban dolgoztam.”

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.chandahahn.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Mina története most is bővelkedik izgalmakban. A lány egyre ügyesebb és elszántabb. Bár ő sem mindentudó, de talpraesettsége és gyors észjárása a legnehezebb helyzetekből is kisegíti. Imádnivaló karakter.”

Amazon

„Ismét egy hihetetlen kaland részesei lehetünk, ahol már nemcsak a mesét kell megoldani, hanem Minának saját magával is szembe kell néznie.”

Goodreads

„Ezeket a mesés próbákat az teszi még drámaibbá, hogy a hősnőnek két fiú is folyamatosan eltereli a figyelmét: Brody, az álompasi, aki nem emlékszik közös múltjára Minával, és Jared, a végtelenül jóképű, de megbízhatatlan különc.”

Barnes and Noble

„Döbbenetes, hogy mennyire vibráló és érdekfeszítő ez a könyv. Az utolsó pillanatig kétségek gyötrik az olvasót, hogy milyen új fordulat nehezíti a hősnő küldetését, mi lesz a megoldás, vagy befejezhető-e a történet.”

Lovestruck Literary

CHANDA HAHN

Tükröm,
tükröm...

— részlet —

1. FEJEZET

Mina nem olyan halált képzelt magának, hogy egy tündér szaggatja darabokra. Tüdeje égett az oxigénhiánytól, az oldalán fájdalmas vágás éktelenkedett. Zihált, a fogát csikorgatta, és még jobban szedte a lábát, növelve a távolságot közte és üldözői között. Befordult a sarkon, és megkockáztatott egy válla felett vetett pillantást a nyomába szegődő hatalmas tündér felé. Gyorsabban voltak, mint hitte, és sebesen közeledtek. Komoly bajban volt.

Ismerte ezt a városrészt, már majdnem a Tulleyway hídhöz értek. Másodperceken belül elérte az acélkerítést és a fémtáblát, melyen az állt: „Tilos a belépés!” Térdre ereszkedve átsusszant a kerítés nyílásán, közben felhorzsolta a karjait. Hátranézett: üldözői elérték a kerítést, és úgy döntöttek, inkább megmásszák, mint hogy átréselődjenek a hihetetlenül szűk résen.

– Jaj, a francba! – nyögte Mina, és lesprintelt az aluljáróba vezető lépcsőn. Az egész környéket szemét, üres akkumulátordobozok és olajoshordók borították, melyeket csavargók használtak hideg éjszakákon. Az alagút elhagyott volt. Mina nem tudta biztosan, mi ütött belé, hogy ide szaladt. Talán a sors keze.

Minát néhány napja mintha óriási metafizikai lapát lökdöste volna a The End Zone sport- és grillbár bejáratához, pedig általában nagyon nem ilyen helyekre járt. Hallott már a híres étkezdéről, mert a Chicago Bears amerikaifoci-csapat három korábbi játékosa volt a tulajdonos. Küzdött a késztetés ellen, hogy belépjen oda, de három nap hasogató fejfájás, bizsergés és vonzás után végre megadta magát. Tudta, hogy az étterem falai közt szembenéz majd következő küldetésével.

Aprócska, oldalsó asztalnál foglalt helyet, kólát és sült krumplit rendelt, majd rögtön vissza is küldte, mert a krumpli közepén még jeges volt, a kólából pedig már kiment a szénsav. Tíz percig ücsörgött a rozoga széken, majd felállt, és kétszer helyet cserélt. A három visszavonult focista a helyiség különböző pontjairól figyelte az ügyködését. Reakciójuk az enyhe undortól a vad gyűlöletig terjedt.

Az utolsó vendég távozása után egyikük az ajtóhoz lépett, és a ZÁRVA feliratra fordította a táblát, így odabent négy főre szűkült a társaság: Minára és a három Chicagói Medvére. A férfiak szinte rá sem bírtak nézni. Aztán Mina

csevegni próbált, megemlítette a Bears győzelem-vereség arányát, majd rájött, hogy nincsenek túl beszédes hangulatban, és nem is lesznek.

Brown, a legtermetesebb játékos, áthajolt Mina asztala fölött, és beleszippantott a hajába. A lány izmai megfeszültek, és lenyelte az utolsó falat sült krumplit.

A férfi hangosan kifújta a levegőt, majd kollégáihoz trappolt, és egyetlen szót mordult:

– Grimm.

Három gyűlölettel teli szempár nézett Minára.

A lánynak több sem kellett, felpattant, az ajtóhoz rohant, alig néhány másodperccel előzve meg a legkisebbet. Hátrapillantott a válla felett; a férfi félig átváltozott medvévé, amikor a nyomába eredt. Nekicsapódott az üvegajtónak, és ezernyi csillogó darabra törte. Ez épp csak annyira lassította le, hogy Mina égerutat nyerjen. Egyben a gyanúja is beigazolódtott. Tündérek voltak.

Az üldözői összegyűltek, és mérlegelték, hogy a nyomába eredjenek-e, így szerzett harminc másodpercnyi előnyt. Imádkozott, hogy döntsenek úgy, életben hagyják, és nem erednek utána, de egyértelmű volt, hogy az imáit, ma nem hallgattatnak meg.

Ugrált az aluljárót borító szemét közt, közben próbálta előrángatni a Grimoire-t a farmerdzsekijéből. Futás közben kell törnie a fejét, ha túl akar járni három valódi Chicagói Tündérmedve eszén. Hirtelen és vad ötlettől vezérelve

azon filózott, hogy vajon profi sportkarrierjük során segítették vagy akadályozták-e a csapatot.

Mindössze az alakját változtató, és a lapjai közé tündéreket foglyul ejtő varázskönyvvvel felfegyverkezve felmérte a környezetét és ellenfeleit, majd kissé nevetséges, ám atombiztos tervet eszelt ki.

Az elmúlt hónapban megismerkedett a Grimoire-ral, magabiztosabban használta a képességeit, és bízott a segítségében. Annyira, hogy három kisebb küldetést már végre is hajtott. Közel sem volt olyan tehetséges, mint az apja, de magabiztosságot nyert. Azonban ördögi hollókkal és bosszantó rókákkal megbirkózni semmiség életnagyságú medvék csapdába ejtéséhez képest, akik elég erősek, hogy letépjék a fejét.

A háta mögötti üvöltéstől meglepetten fordult vissza. Ketten közülük már nem rejtegették tündéralakjukat, és teljesen átváltoztak. Vezetőjük idősebb volt, ősz szőrcsomók borították a lapockáját, ettől túlvilági megjelenése lett. Focimezüik szétrepedt, nem fért el bennük hatalmas tündértestük.

Minát készületlenül érte a gyors átváltozás, beleütközött egy felborított hordóba, elesett, és lehorzsolta a térdét. Nem lett volna szabad visszanéznie. Felpattant, ekkor a harmadik medve közeledett felé a másik irányból, a túlfolyó felől. Körülvették. Erre nem számított.

– És... hogy tetszik a csapdám? – kérdezte ártatlanul, szorongva és idegesen.

– Csapda? Szerintem te estél csapdába, kicsi Grimm!
– morgott felé a legkisebb medve egyre közeledve. Aranybarna bundája tele volt a betört étteremajtó üveg-szilánkjeivel.

– Ki küldött utánunk? – kiáltotta a vezér Mina háta mögött, amikor utolérte a többieket. Öregebb, nagyobb és lassabb volt. – A Fátumok árulták el, merre vagyunk? Szerintük már túlságosan megerősödtünk, igaz? Nem tesszik, ahogy ideát ügyködünk. Hát, ez van, a mi dolgunk, nem az övék. Mit számít, ha néha-néha megeszünk pár embert? Ettől még fizetjük a tizedet. Továbbra is engedelmesen megjelenünk, ha hívatnak minket. Kinek léptünk a tyúkszemére, hogy te kopogtattál az ajtónkon? – érdeklődött Brown, a legnagyobb.

Mina undorodott. Felfordult a gyomra a hallottaktól. Most bevallották, hogy embereket esznek? Végignézett a híd alatt az üres dobozokon és hálósákokon, és rájött, hol találtak élelmet. Egész idő alatt azt hitte, hogy üldözésre bírta őket, erre ők terelték őt... a vadászterületükre. Nagyot nyelt, a gyomra liftezett.

– A Történet – felelte. Fogalma sem volt, mit mondhatna még. – A Történet küldött utánatok, vagy inkább titeket küldött hozzám.

– Történet? Abból nem kérünk – sétált közelebb Brown. Ellazította a vállait, kinyitotta a kezét, és előtűntek nagy, fekete karmai. – Csak a magunk módján akarjuk intézni az

üzletet. Mit szólnál, ha életben hagynánk, te pedig fognád azt a nyavalyás könyvet, és soha többé nem jönnél vissza?

– Bocs, srácok! – próbált Mina bátornak tűnni, miközben a kezei remegtek a félelemtől. – Nem fog menni. Nem hagyhatom, hogy úgy folytassátok, ahogy eddig. Történet ide vagy oda, meg kell titeket állítani.

A legkisebb medve előrehajolt, várakozás közben nyál csöpögött a fogáról. Mina felé oldalgott. Hangja tompán recsegett, medveszája képtelen volt megformálni a pontos szavakat, mely azt bizonyította, hogy több időt töltött emberalakban.

– Akkor nekünk kell vigyáznunk magunkra.

Mina felnézett, és mindhárman rátámadtak. Megragadta a könyvet, és kinyitotta. Próbált koncentrálni, mire három hatalmas medvecsapda sarjadt ki a földből. A három medve megállt, és felüvöltött fájdalomában, a csapdák egyesével foglyul ejtették a bokáikat, földhöz ragasztva őket.

Mina megkönnyebbülten mosolygott, hogy működött, de csak egy pillanatig, mivel a legkisebb medve így is elérte őt hosszú és erős mancsával. Épp akkor nézett fel, amikor a feje felé suhintott. Felsikoltott, és kinyitotta a Grimoire-t. A könyvből tiszta fehér fény lövellt ki, ettől a medvék rémülten hátrahúzódtak. Mina kétségbeesetten markolta, miközben a könyv forrósodott, a tündérmedvék pedig tovább küzdöttek a varázscsapdákkal, miközben próbálták kikerülni az áradó fényt. Mint már korábban is,

erős szél támadt, felemelkedtek a levegőbe, és a lapok maguk felé szívták őket.

Közeledtek, Mina leejtette a könyvet a földre, és arrébb lépett. Félt, hogy őt is beszippantja. Eltakarta a szemét a fény elől, és várt, míg elállt a süvítő szél. Amikor minden elcsendesült, körülnézett. A könyv becsukódott. A lány lassan felállt, leporolta piszkos, szakadt farmerjét, felvette a könyvet, és megnézte a tartalmát.

Az egykor üres oldalt most gyönyörű illusztrációk díszítették: támadói valódi tündéralakjának pontos másai. A három medve mellett egy lányalak is megjelent, aki úgy nézett ki, mint Mina. A lány előrelapozott, és odakörmölt szavakat látott a tartalomjegyzékben. Újabb küldetést fejezett be, méghozzá segítség nélkül!

2. FEJEZET

– Föld hívja Minát! Hahó!
– Hmm? – emelte fel Mina a fejét a padját borító könyvkupacról, és Nanre meredt.

Egyetlen szót sem hallott abból, amit a barátnője az utóbbi percekben mondott, mert az ablakon keresztül az uszoda-épületet bámulta. Ő bármelyik pillanatban kísétálhat abból a bizonyos szürke épületből a vízilabdacapat többi tagjával együtt. Mina azt kívánta – remélte –, nem, imádkozott azért, hogy csak egy pillanatra láthassa. Ezt mindennap eljátszotta: itt várt, kibámult az ablakon, nézte, ahogy a fiú elsétált, remélte, hogy felé pillant, és úgy mosolyog rá, mint régen. Jó, nem minden nap, csak amikor büntetést kapott, és a szűk látókörű, könyörtelen Mrs. Porternek hála megint ez történt.

Nan újra próbálkozott.

– Ne haragudj, mit is mondtál? – kérdezte Mina esetenül, fejét a kezén pihentetve. Mostanában túlságosan

kimerítették a Grimm-küldetések, és hogy reménytelenül bele volt zúgva Brodyba, így nem jutott rá ereje, hogy figyelmes barátnő legyen.

– Nem tudom, mi ütött beléd az elmúlt néhány hétben. Fejben máshol jársz, sosem vagy otthon, és nagyon titkolózol. Ha nem tudnám az igazat, azt hinném, találkozgatsz valakivel. Hé, most hogy belegondolok, azt az új srácot, Jaredet úgy kerülöd, akár a pestist! – sikoltott fel boldogan Nan, szőke fürtjei minden egyes bólintásnál ugrándoztak. – Ő az, igaz?

Ma fantasztikusan nézett ki cuki szűk farmerben, divatos vászoncipőben, csillogó kék körmökkel, világoskék együtteses pólóban és fedora kalapban. Ő volt a sulis legaranyosabb lánya, és csak az örült szokása miatt kapott elzárást, mert órán is állandóan a telefonját nyomogatta. Becsusszant a Minával szemközti padba és áthajolt rajta, elállva ezzel a kilátást.

Barátnője a homlokát ráncolta, és még inkább kihajolt a székéből. Nan utánozta a mozdulatát. Amikor Mina nem válaszolt, játékosan meghúzta barátnője barna haját.

– Aú, Nan! – zsörtölődött Mina, és rácsapott a kezére.

– Nan, mi? Áruлд már el, mi jár abban a kockafejedben!

– A fejem nem is kocka!

– Nem, de te tuti biztosan az leszel. Régebben sokkal murisabb voltál! Charlie-ról van szó? – Nan keresztbe fonta a lábát és a karját, hogy leplezze aggodalmát. Lábával idegesen kalimpált.

– Nem, nem Charlie-ról. Jól van.

– Saráról? – folytatta barátnője megkönnyebbült sóhaját követően.

– Nem, Nan, nem anyáról! – Mina egy pillanatra boszúsán dőlt hátra a széken.

– Akkor meg miről? Feladom! Neked adom a kedvenc CD-met, nem is, a kedvenc cipőmet, ha elárulod. Ne, várj! *Kölcsönadom* a kedvenc cipőmet. – Nan nem túl meggyőzően rámosolygott.

Mina nem hallotta barátnője további csereajánlatait, mert megjelent, akit várt. Brody Carmichael vállára vetett tornazsákkal befordult a sarkon. Mina lélegzete a torkán akadt, és mindent elfelejtett, még azt is, hogy hol van.

Itt volt ő: a tökély. Napbarnította bőr, szögletes áll, sziporkázóan kék szemek és szőke haj, ami kissé göndörödött, mert még vizes volt. Brody hátravetett fejjel nevetett valamin, amit a haverja, T. J. mondott.

Mina szíve újra repedezett. Valaki odakiáltott nekik, erre megfordultak, és várakozva ácsorogtak.

Ugyanolyan tökéletes, pompomlány szaladt oda hozzájuk. Természetes göndör lófarka jobbra-balra repdesett, és Mina ösztönös késztetést érzett, hogy ollót ragadjon a bántó szőke fonat ellen. Nem maradt más választása, mint összehúzott szemmel figyelni a beszélgetésüket. Abból, ahogy Brody szája legörbült, egyértelmű volt, hogy fogy a türelme a lánnyal szemben. Mina szeretett volna bátorító szavakat

üvölteni felé az üvegen és az udvaron át. Úgy tűnt, a beszélgetés véget ért, mert Savannah White mosolyogva elsétált, akár egy macska. Brody megfeszülő vállal beszélt T. J.-vel.

Mina észre sem vette, de Brody és Savannah beszélgetése közben felállt, és az ablakhoz ment, tenyerét az üvegre tapasztva próbált átnyúlni, hogy a lehető legközelebb legyen a fiúhoz. Szinte elviselhetetlen fájdalmat okozott, hogy megismerte, majd elveszítette a szerelmet. Brody nevét suttogta, majd megriadt, amikor a fiú felpilantva egyenesen ránézett.

Ugye kizárt, hogy meghallotta az elsuttogott nevét? Brody még jobban elgondolkodott, és zavartan összevonta a szemöldökét. Mina ledermedt, aztán rájött, milyen hülyén festhet félig az ablakhoz passzírozódva, miközben úgy bámulja a srácot, mint egy szeretetétéhes kiskutya. Felnyikkant, majd leengedte a kezét az oldala mellett.

Brody Minára, majd a távolodó Savannah-ra pillantott, aztán megrázta a fejét. Megfordult, kinyitotta az uszoda ajtaját, és beviharzott. T. J. megriadt barátja hirtelen hangulatváltozásától, és gyorsan utána rohant.

Mina arca égett zavarában, aztán gyorsan visszanézett az ajtóra, ahol a fiú az imént eltűnt. Ránézett! Megállt és a szemébe nézett. Nem ilyen reakcióra számított. A torakában fájdalmas képzeletbeli égítést jelent meg, alig bírta nyelni, és a szíve megint meghasadt egyszer volt, hol nem volt barátja után.

Nemrég jött rá, hogy nem Mina Grime-nak hívják, hanem Mina Grimmnek, és a Grimm testvérek leszármazottja. Az édesanyja megváltoztatta a nevüket, és folyamatosan költözködött, próbált elrejtőzni a Történet elől. De hiába, mert az rájuk talált. Most Minának több száz tündérmesei küldetést kellett végrehajtania, hogy megtörje a családját századok óta sújtó átkot.

Első tündérmesei küldetése jelentette a legnagyobb kihívást. Foglyul ejtett egy kortalan, Claire nevű tündért, legyőzött egy farkasfalkát, és megmentette a legjobb barátnője életét. Közben a sulis leghelyesebb és legnépszerűbb srácával járt. De egész kapcsolatuk, az egész élmény már a múlté. Teljesen elfelejtődött. Ez volt az átok egyik mellékhatása. A Történet képes volt kitörölni az emlékeket, és megváltoztatni az eseményeket, hogy védje önmagát és a tündéreket az emberektől. Mina rémületére meg is tette, így elveszítette a barátját és a néhány együtt töltött boldog hetet.

– Tudod, bogaram, ez hasonló, mint amikor sétálsz valahol, elmerülsz a gondolataidban, aztán célba érkezel, de a megtett útra nem is emlékszel – próbálta neki elmagyarázni az édesanyja, Sara. – Az agyad kitölti a lyukakat, méghozzá a legvalószínűbb forgatókönyvvel.

– Ő mit gondol, mi történt? – kérdezte Mina kétségbeesetten.

– Amit csak a Történet akar. Ha egyébként minden nap hazament iskola után, akkor azt. Kicsim, a te korodban

a napok százsámra annyira egyformák és ismétlődőek, hogy a Történet könnyen elhiteti velünk, hogy ugyanazt éltük át újra és újra.

– Ez nem igazság! – suttogta Mina remegő ajkakkal.

– Ha a tündérekről és a meséikről van szó, nincs igazság. – Sara az ölébe vonta a lányát.

– Eszébe jut valaha, anya? Emlékezni fog a bálra, hogy el szokott vinni a suliba? Hogy megcsókolt? – Mina ezt már lassan fel sem tudta fogni.

– Kicsim, a tündérek nagy hatalommal bírnak, ahogy a Történet is, mely a Grimmek jövőjét irányítja. De az igaz szerelemnél nincsen hatalmasabb. És amíg ki nem derítet, hogy ő-e az igaz szerelmed, vagy sem, tapasztalatból tudom, hogy azokat, akik belegabalyodtak a Történet hátlójába, gyakran erős de ja vu fogja el. Úgyhogy ne add fel!

Mina pontosan ebben reménykedett – egy esélyben, pillantásban, valamiben, ami megvilágosodást hoz – és aztán a fiú felé fordul, átöleli, és azt mondja: „Emlékszem!”. De néhány kínos és zavart pillantásokkal teli nap után kezdte azt hinni, hogy ez sosem történik meg.

– Biztosan azt hiszi, hogy valami zaklató vagyok – dohogott Mina.

– Aha, valószínűleg – válaszolta Nan.

Minát felriasztotta a barátnője hangja. Megfeledkezett Nanról, és nem vette észre, hogy leült a szomszédos padra, és Brodyt bámulta az ablakon át.

Nan kivette a nyalókáját a szájából, és barátnője felé fordította a ragacsos golyót.

– Drága Mina, térj már vissza az életbe!

Mina szeme keresztbe állt, ahogy felfogta a nyálas, piros cukorgolyót a pálcikán.

– Azt hol szerezted?

– Próbálok leszokni a cukormázás muffinról – forgatta a szemét Nan, és még hármat húzott elő a retiküljéből. – Túl sok festék. Úgyhogy váltottam. Kérsz? – Legyezőszzerűen széthúzta a nyalókákat, és csábítóan meglobogtatta Mina orra előtt.

– Nem, kösz!

– Egyébként sem oldaná meg a gondodat! – jelentette ki Nan továbbra is a nyalókával a szájában.

– Miféle gondomat? – kérdezte Mina kicsit összezavarodva.

– Azt, hogy lassan kocka leszél – felemelte a hüvelyk- és mutatóujjait, négyzetet formált, és azon át nézett Minára.

– Már mihez képest? Azt akarod mondani, hogy eddig nem az voltam?

– Hát, te mindig is inkább háromszög voltál – billentette oldalra a fejét Nan. – De a bál óta megváltoztál. – Hüvelykujjával az uszodaépület felé bökött. – Brody miatt vagy ilyen borongós? Ha! Micsoda szóvicc... érted?

Mina visszafordult a pad felé, és betette a könyveit az új hátizsákjába. Megállt mozdulat közben, amikor eszébe

jutott egy hasonló táska, amit biztosítótűk tartottak egybe. Agyában feltűntek a képek, ahogy Brody lezuhant, ő elkapta a fiú hátizsákját, megmentette az életét, és az azt követő napokról. A képek áradata felzaklatta, ezért bosszúsan bedobta a könyveit a táskájába.

Nem élhet tovább a múltban, ideje aggóni a jövője miatt. Ki tudja, mikor gyűjt a Történet újra erőt, és zúdít rá újabb tündérmesét?

– Oké, kocka vagyok, és kezdjek élni! Mit javasolsz, ó nagy bölcs? – Mina próbált mosolyogva beszállni a játékba.

– Jövő hétvégén a legmenőbb banda játszik, és én elkövettem, hogy szerzek rá jegyet – húzta elő az iPhone-ját Nan, és pötyögni kezdett.

– Ne mondd, hogy az a banda, akik olyanok, mint a nyivákoló macskák? Hogy is hívják őket? Royal flöss? Királyi tanács?

– Nem is olyanok, mint a nyivákoló macskák! – duzzogott Nan. – És a nevük Holt Hercegek Társasága. Ha kell, egész éjjel sorba állok, de elmegyünk, az tuti! És tuti új ruhákat kell találnunk neked.

– Mi baj a ruháimmal? – nézett végig Mina vintage csikos pólóján, és grimaszolt a korábban művészetórán rákerült látható festékfolt láttán. Amit mások turinak hívtak, azt Mina anyukája vintage-nek. Hogy nem vette észre a foltot? Dühösen dörzsölte a szörnyű foltot, és az kezdett leperegni, de az egészhez sokkal több melóra lenne szükség.

Azt hitte, javult a ruhatára. Legalább többé már nem hordott kapucnis felsőket. Elég bajt okoztak neki, amikor legutóbb találkozott a Történettel, az megpróbálta őt Piroskává változtatni, és minden ruháját pirossá változtatta. De attól még nehezen fogadta el, azt is, hogy drága ruhákat vásároljon, amikor egyedülálló édesanyja takarításból tartotta el őt és az öccsét. Ezért úgy döntött, használt, garázsvásárokon és turkálókban vett cuccokat hord, amik nem is voltak olyan szörnyűek.

– Felejtsd el, Mina! Az a póló veszett ügy. Nem éri meg a macerát. – Nan megragadta a barátnője kezét, és felhúzta a székből. A lány sóhajtva felvette a hátizsákját, és követte barátnőjét a Kennedy gimi folyosójára.

A legtöbb diák már elment, és csak azok voltak a sulis területén, akik büntetést kaptak, vagy tanítás utáni klubokban vagy edzésen vettek részt. Mina sosem bánta, ha sokáig maradt tanítás után. Így láthatta Brodyt, és nem futott össze az aljas Jareddel.

Egyszer azt hitte, Jared meghalt, és felelősnek érezte magát ezért. Egy tündérfarkas egy mozgó teherautóból ráugrott Jared motorjára, miközben a főúton száguldottak. Mina látta, ahogy egymásnak ütköznek, és kizártnak tartotta, hogy ezt túlélhették. Vigasztalhatatlan volt, és napokig sírt a fiú miatt. Most, amikor Jared nyilvánvalóan élt, azt kívánta, bár halott lenne. A fiú bunkó volt, ellenszenves, totál seggfej.

Az a nap örökké az emlékezetébe égett, amikor Jared csodálatos módon élve jelent meg a sulis ebédlőjében. A srác meglepte, és olyan tüzes és átható tekintettel nézett rá, hogy Mina egy pillanatra azt hitte, ő hal meg menten. Az asztalba kapaszkodott, belevájta a körmeit, hogy ne rohanjon hozzá sírva és hangosan fecsegetve. Jared látta apró mozdulatát, és egy szinte észrevehetetlen fejrázással nemet intett. Továbbra is Mina veséjébe látott, amikor átvonult az ebédlőn, és leült egy másik asztalhoz. Jared visszautasította, hogy fenntartsa az új diák látszatát.

Mina szíve zakatolt. A vér dobolt a fülében, ahogy próbálta megérteni az erős érzelmeket, amik Jared láttán előtörték, és a srác azonnali reakcióját. Izgalom, öröm, boldogság, zavar, megbántottság, becsapottság, szomorúság. Mind szempillantás alatt átsuhant az arcán, és a székhöz szegezte. Nan alig vette észre, mert folyamatosan az új srácról áradozott.

Mina képtelen volt elviselni az egyetlen ember elutasítását, aki tudta, kicsoda valójában. Jared láthatóan mindenre emlékezett. Miért? Miért teszi ezt? Zsibbadtan ült a helyiség végében, szemben a fiúval, aki ismerte őt, de úgy tett, mint aki nem, és Brodyval, aki nem emlékezett rá, de a lány azt kívánta, bár emlékezne. A Fátumok egyetlen egy népség. Miért nem lehet fordítva? Miért ne kaphatná vissza Brody az emlékeit, Jared pedig elfelejtené?

Szörnyen érezte magát hirtelen támadt gondolataitól, és kezébe temette az arcát. Ez túl sok, túlságosan sok

feldolgoznivaló egy tizenhat évesnek. Savannah White nevetése töltötte be az ebédlőt, és Minánál végleg elszakadt a cérna. Megragadta a tálcáját, átlökte az asztalon, majd hangosan felállt. Felborult a széke. Minden fej várakozásteljesen fordult felé.

Már jó ideje nem érzett ilyen dühöt. Ezért megfordult, és még egy széket félrelökött az útból. A bútordarab könnyedén mozgott, és varázslatos irányváltztatásokat végzett. Nekiment a gyanútlanul arra járó Steve-nek. A fiú megbotlott, és ebédlőtálcája tartalmát egyenesen az egy és utánozhatatlan Savannah White ölébe borította. A lány ráüvöltött és fehér szurkolólány egyenruháját borító spagettire meredt. Az ebédlő nevetésben tört ki.

Mina tágra nyílt szemmel nézte a dominóhatást, amit elindított, és el sem hitte, hogy ekkora szerencséje van. A diákok arcára pillantott. Rá sem néztek, nemhogy észrevették volna, mit csinált. Savannah dühös tirádája egyre hangosabb és hisztérikusabb lett. Mina vetett még egy pillantást Jaredre, aki arcán elterülő gúnyos vigyorral szándékosan lefelé, a tálcájára nézett. Szeméből sütött a csintalanság.

Ez mindent megmagyarázott. Mina abban nem volt biztos, hogy honnan tudja, de Jared állt a titokzatosan mozgó szék és a Steven/Savannah-helyzet mögött. Eltűnődött, hogy ez vajon egyfajta békejobb-e, amiért nem hajlandó tudomást venni róla? Hát, nem fogadja el. Sarkon fordult, és kísértalt az ebédlő kétszárnyú ajtaján, hátrahagyva a felfordulást.

Ez egy hónapja történt. Jared azóta sem szólt hozzá. És Brody csak furcsa pillantásokat küldözgetett felé. A pasigondok, és a folyamatos készenlét, hogy figyeljen a következő küldetésre, megviselték az idegeit. Érezte, hogy fiatal énje lassan odatesz, és átadja helyét egy szálnalmas, szeretetétéhes, paranoiás hibbantnak. Mintha maga felett lebegett volna, és onnan nézett volna le, kívülállóként.

– VIGYÁZZ! – sikoltott Nan.

Mina erős rántást érzett zöld kordbársony dzsekijén, visszazuhant a járdára és a jelenbe. Piros, nyitható te-tejű kocsi húzott el mellettük, benne egy rakás sikoltozó tinilánnyal. Majdnem elütötték. Zavartan nézett körül. A Kennedy gimi előtt álltak, a parkolóba vezető járda mellett. Mikor sétáltak ki? Tényleg annyira elmerül a gondolataiban, hogy ilyen hosszú időszakaszok kiesnek? Arra nem is emlékezett, hogy átsétált a kampuszon.

– Mina, komolyan! – engedte ki Nan barátnője dzsekijét vasmarkából. – Kérlek, áruld el, mi bajod van!

Minát elöntötte az adrenalin, hogy majdnem elütötte egy autó. Ha Nan nincs mellette palacsintává lapult volna. Égett, ropogós palacsintává, amit nem is érdemes megmenteni, és akkor mi lenne a családjával? Azt jelentette volna, hogy Charlie, a néma kisöccse lenne a következő Grimm, aki szembenéz a Történettel.

Nem így akart elmenni, így egyszerűen, hogy belesétál a forgalomba. Hogy a nyavalyába néz szembe újabb veszélyes

küldetéssel, ha magára sem tud vigyázni? Egyszerre elszédült, felfordult a gyomra, és hányingere lett. A lába zselévé változott, és összecsuklott. Zihálva lerogyott a járdára.

Nan a nevét sikoltotta, és a fülét zsisbogás töltötte meg. Esküdni mert volna rá, hogy Claire gonosz kacaja visszhangzott körülötte, és hallotta, ahogy Cédrus ráfordul.

Megállt mellettük egy autó, és lehúzták az ablakot.

– Mi folyik itt? Mi történt?

Az erőteljes hang áttörte Clair mániákus kacajának visszhangját Mina fejében, de továbbra sem tudta lecsillapítani sem a szívverését, sem a légzését.

– Majdnem elütötte egy autó, és szerintem sokkot kapott.

– Ne mozduljatok! – Kinyílt a kocsiajtó, léptek közeledtek, majd kinyílt egy másik. Mina annyira szédült, hogy különösebb ellenállás nélkül hagyta, hogy Nan besegítse a hátsó ülésre.

Hús bőrlélek simultak az arcához, a szag furcsamód ismerős, bár felismerhetetlen volt. Becsapódott három ajtó, és felberregett a motor.

– Hova? – kérdezte a férfi sofőr.

Mina körülnézett a hátsó ülésen. A padlón csak néhány tankönyv hevert és egy fekete sporttáska a sulikabálájával és fehér vízilabdás sziluettel. Felnézett a visszapillantó tükörbe, és aggódó kék szemek néztek vissza rá. Nem kellett látnia a sofőr arcát, hogy tudja, Brody Carmichael kocsijában ül.

– 972... – hadarta Nan.

– NE! – kiáltott fel Mina kicsit túl hangosan. Nan az otthoni címét adta meg Brodynak.

– Nem haza akarsz menni? – fordult hátra Nan tágra nyílt szemekkel. – Azt hittem, valamiféle idegösszeomlásod volt.

– Már jól vagyok. – Mina az ajkába harapott, és feszengve lesütötte a szemét. – Kicsit kiütött, hogy majdnem elcsapott egy kocsi. Jól vagyok... tényleg! – tette hozzá után.

– Tök mindegy – vonta fel a szemöldökét Nan, egyértelműen jelezve, hogy nem hisz neki. Kinyitotta az ajtót, és kilépett a járdára. – Azt hiszem, akkor mégsem kell fuvar.

– Rendben – felelte Brody. – Elvihetlek titeket bárhová. – Nedves haja majdnem megszáradt a napon. Mina szerette volna megérinteni a félig nedves tincseket, de hátrahúzódott. Eltűnődött, vajon a fiú érzései is olyan zavarosak és ellentétesek-e mostanában, mint az övéi.

Megfogta a hátsó ajtó fogantyúját, de az nem moccant, még mindig zárva volt. El sem akarta hinni: gyerekzár.

Brody Minát bámulta, aki a fogantyúra tapadt, ugrásra készen várta, hogy a fiú kinyissa. Nem nyitotta.

– Mit csinálsz hétvégén? – kérdezte végül, miután egy örökkévalóságig csak várt és figyelt. Bár a kérdést nyilvánvalóan Minának szánta, Nan felelt rá a járdáról.

– Holt Hercegek Társasága koncertre megyünk. Jól sejtem, hogy fogalmad sincs, kik azok?

– De, ismerem őket – Brody tekintete Minára siklott, csak aztán válaszolt. – A frontember az unokatesóm.

– MICSODA? Nem hiszem el! Valdemar az unokatesód! Ez kábé a legmenőbb dolog. Tudsz szerezni nekünk autogramot? – Nan a rock-mennyországba jutott.

A fiú figyelte a táncoló, ugrabugráló, izgatottan csápoló lányt. Szája mosolyra húzódott, majd visszafordult Minához a hátsó ülésen.

– Jobbat tudok. Hadd vigyelek én el titeket, és szerzek backstage-belépőt.

Erre újabb sikoly szakadt ki Nanból, mire egy csapat madár felrepült. Mina meglepetten befogta a fülét, Brody összerezzent fájdalmában.

– IGEN, igen, szent makréla, igen! – Nan hangosan énekelte a banda legutolsó slágere, a *Szépség halála* refrénjét. Hamar megfeledkezett a még mindig a kocsiba zárt Mina gyötrődéséről.

– Te, te mit mondasz, Mina? – kérdezte Brody ellágyuló hangon.

A lány ujjai vonakodva elengedték a fogantyút. Képtelen volt a fiú szemébe nézni.

– Rendben – suttogta.

Mi ütött belé? Erre várt, esélyre, hogy újra együtt legyen Brodyval, és kiderítse, igaz volt-e, ami köztük történt, vagy a Történet machinációjának eredménye. Akármennyire is vágyakozott utána, fennállt a lehetőség, hogy a Történet

beavatkozása nélkül a fiú nem érezne többé ugyanúgy iránta. Kész újra megpróbálni és kockáztatni, hogy elveszíti? IGEN!

Brody meglepetten pislogott. Úgy tűnik, hangosan és határozottan kimondta ezt.

– Oké, akkor megbeszéltük. – A fiú megnyomta a központi zár gombját, és kiengedte Minát a hátsó ülésről.

– Akkor is kinyitottad volna, ha nemet mondok? – kérdezte a lány, mielőtt kiszállt.

– Valószínűleg már sosem tudjuk meg, igaz? Mert igent mondtál. – Brody összeszorította az ajkát, és féloldalasan mosolygott. Megérintette a homlokát, és lehunyta a szemét. Apró fejrázással beindította a motort, és megvárta, hogy Mina kiszálljon. A lány látta, hogy néhány emlékekkel küzd. Ettől a szíve kicsit még jobban megszakadt érte.

– Hol találkozunk? – hajolt be mosolyogva Nan a nyitott ablakon.

– Mi lenne, ha felvennélek titeket a... – nézett Brody Minára.

– Nan lakásánál! – szólt közbe a lány, mert tudta, mit akar javasolni a fiú. Tanult az első alkalomból, és távol akarta tartani a fiút az anyjától. Nem akart több vitát, sem „Én megmondtam”-okat, ha megint rosszul alakulnak a dolgok.

– Hatkor értetek megyek – ráncolta a homlokát Brody, de azért beírta Nan címét a mobiljába.

Mina a felpörgetett motor hangjára kapta fel a fejét. Hihetetlen volt az időzítés. Jared megint ott ült fekete motorján az út túloldalán. Újra berregtetett, szándékosan felhívta magára a figyelmet. Mina rámeredt, mire a fiú lassan megrázta a fejét, nemet üzenve.

A lány szeme hitetlenkedve elkerekedett. Kizárt, hogy a srác tudja, mire készül. Nem hallhatta a beszélgetésüket a koncertről. Vagy igen?

Dühösen és csalódottan felöltötte legkacérabb mosolyát, ami valószínűleg kínosnak és fájdalmasnak látszott. De mindent megtett, hogy Savannah-t utánozza.

– Ó, alig várom! Nagy móka lesz! – mosolygott, és kihívóan felszegte az állát Jared felé, hogy próbálja csak megállítani.

A srác, hogy kifejezze nemtetszését, egyszerre nyomott gázt és elülső féket, ettől hosszú, kör alakú gumicsík maradt az aszfalton, amikor száznyolcvan fokos fordulat után elszáguldott.

Nan az orrával grimaszolt az égett gumi szagára. Brody integetett, majd elhajtott.

– Ez mi volt? – kérdezte Nan vádlón.

– Mi mi volt? – kérdezett vissza Mina a legártatlanabb hangján.

– Ó, engem nem vágsz át! – váltott magas hangra Nan. – Ó, Jézus Mária, Brody! Nagy móka lesz! Alig várom! – Nan előre-hátra ingatta a fejét, szőke haja repkedett

körülötte, tökéletesen parodizálta Savannah-t. Minát egy pillanatra megdöbbsentette a hasonlóság.

– Egek, Mina! – fújtatott Nan. – Azt akarod, hogy hanyatt-homlok meneküljön? Csak kezdj úgy beszélni, mint a volt barátnője.

– Nem volt szándékos – húzta be a vállát elkedvetlenedve a lány. – Csak viccessé és kacérrá akartam változni, és ő jutott először eszembe.

– Hogy mi, nem rám gondoltál először? Meg vagyok sértve! Sokkal viccesebb és kacérabb vagyok Savannah-nál!

Ebben volt valami. Nan volt az egyik legcsinosabb lány a suliban, vicces és kacér. Mindenki tudta, kicsoda Nan Taylor. Elvált szülei kőgazdag ügyvédek voltak.

És ha személyesen nem is ismerték, valószínűleg követtek Twitteren vagy a közösségi média legújabb őrületén. Ő lehetett volna a legnépszerűbb lány a suliban, ha akarta volna. De nem próbálkozott ilyesmivel, nem próbált beilleszkedni vagy bármi más lenni, mint önmaga, és Mina hálás volt ezért.

Ismerős bizsergés futott végig a gerincén. Figyelmeztette, hogy valami tündéri vagy varázslatos van a közelben. Megfordult, és a kellemetlen érzés forrását kereste.

Nan tovább karattyolt, ő pedig idegesen az ajkába harapott. Végigpásztázta az arra járó diákokat. Néhány alsós gördeszka-trükköket mutatott be, és Hame igazgató arra sétált, hogy rájuk szóljon. Savannah és Pri új szurkolórigmust

kántált egy csapat lánynak. Minden normálisnak tűnt, még a kerítés mellett iPodot hallgató madárcsontú, sápadt kislány is. Új volt, Mina legalábbis eddig nem látta. Valahogy elképesztően gyönyörű volt. Rövid haja divatosan kócos volt. Rakott szoknyája és mellénye iskolai egyenruhához hasonlított, kivéve a nagyon tarka cipőt. Szándékos döntés, nem vitás.

Mina figyelmen kívül akarta hagyni az energiát és izgalmat, aztán a kislány felpillantott az iPodjából, és a szemébe nézett. Arcán alig titkolt megvetés suhant át. Mina Nant szólította és odafordult, hogy az új diákról kérdezze. De amikor visszanéztek, a lány már eltűnt.